

L'episodi de la pecadora perdonada és l'evangeli de l'amor i del perdò. Nomès el dona Sant Lluç i Hem d'estar-n'hi molt agraits. No ens ha de sorprendre que Sant Mateu i Sant Marc, que escriviren llurs evangelis abans que Sant Lluç, ometessin l'episodi de la pecadora perdonada: Sant Lluç escriví el seu evangeli cap a l'any 60, o sigui trenta anys després de la mort de Jesucrist, data en la qual aquesta pecadora perdonada per Jesús, i no anomenada per Sant Lluç, podia esser morta. Creiem que cal tenir en compte aquest detall ~~per~~ a dispensar Sant Mateu i Sant Marc de no haver contat un episodi tan revelador de la misericòrdia de Jesús i que ha fet plorar tanta gent. La Providència no permete que aquest evangeli es perdès. Per altra part, si bé Sant Lluç l'explica clarament, ho fa d'una manera discretíssima. D'aquesta dona que ungi els seus peus de Jesús nomès ens diu que era pecadors en la ciutat, " in civitate ", però no diu tampoc el nom de la ciutat, encara que és permès ~~de suposar~~ suposar que era una població de Galilea.

No hi ha en tot l'Evangelí cap altre cas d'una persona que es presenti a Jesús en demanda de perdò pels seus pecats. Ara bé ¿ com ho sabia aquesta

dona que Jesús podia perdonar els pecats ? Pensant en això descobrirem que a primers de juny (any 28) Jesús guarí el paralític de Cafarnaum, aquell que fou baixat amb la seva llitera a la sala plena de gent on es trobava Jesús. Recordem el fet. Jesús , en constatar la fe d'aquell malalt que havia fet obrir la teulada per a sol·licitar audiència, li digué: " Tingues confiança, fill meu; són perdonats els teus pecats. " (Mt. IX,2) Els escribes i els fariseus que hi havia a la sala pensaven que aquestes paraules eren una blasfèmia , perquè ¿ qui sino Déu i només Déu, pot perdonar els pecats ? Jesús que coneixia llurs mals pensaments , els renyà. I digué llavors: " Què és més fàcil de dir: Et són perdonats els pecats; o bé dir: Alça't i camina ? Doncs perquè sapiguen que el fill de l'home té potestat de perdonar els pecats aquí a la terra, diu al paralític: Jo t'ho dic: Alça't, pren la teva llitera, i ves-te'n a casa teva." I el paralític s'alça i, emportant-s'è'n la llitera, se'n anà, guarit a casa seva. (Mt. IX, Mc. II, Lc. V)

Indubtablement, en tota la Galilea es parlà molt d'aquest miracle. Ara bé: si la cronologia ens és útil per a explicar-nos aue fins trenta anys després de la mort de Jesús no fos convenient registrar en un Evangeli l'anècdota de la pecadora perdonada també ens pot servir per a recordar que entre el miracle de Cafarnaum i el perdó d'aquesta dona innominada hi ha un lapse de pocs mesos potser només de setmanes.

Es evident que aquesta dona coneixia el miracle de Cafarnaum. Poser i tot l'havia oresenciat. El que es segur és que hi havia pensat molt.

Quina idea en tenia aquesta dona de la persona de Jesús? Ella sabia de cert que Jesús tenia la potestat de perdonar els pecats, aquí a la terra, i que això li era tant senzill com guarir aquell paràlitic, com ressucitar- prodigi més recent encara- el fill de la vidua de Naim.

Aquesta dona sentia una atracció sobrenatural envers la persona de Jesús. Veient-lo i escoltant-lo sentia una vergonya punyent pels seus pecats, una contrició vivíssima. Creia que Jesús podia ressucitar morts i perdonar els pecats perquè havia vingut del cel a esborrar els pecats del món, perquè només Ell és Sant, només Ell Es el Senyor. Ella no sabia res del misteri de la Santíssima Trinitat, però en plorar els seus pecats sentia que el seu amor a Déu i a Jesús es confonien en un sol amor i en demanava perdó a Deu i a Jesús. Desitjava amb vehemència confessar els seus pecats als peus de Jesús, l'únic que podia perdonar-la, aquí mateix en aquest món. La intuïció sobrenatural d'aquesta dona només pot explicar-se creient en l'acció de la gràcia. Jesús elogiarà la seva fe i el seu amor a Déu. I ella arrabatarà per la violència el Regne de Deu. Es probabilíssim que aquesta dona creia, a la seva manera, en la divinitat de Jesús.

X X

X

Un fariseu pregà a Jesús que volgués menjar amb ell a casa seva. Sant Lluç no diu d'on era aquest fariseu, nomès diu que es deia Simò, però de ~~Simons~~ Simons n'hi havia molt en aquell país i de fariseus moltíssims.

Simò convidà Jesús amb el desig de veure'l de prop, d'estudiar-lo. De fe Simò no en tenia gens; li sobrava, en canvi, esperit crític.

El menjador del fariseu era disposat com en les cases de senyors: unes lliteres baixes al voltant d'unues taules baixes, el conjunt en forma de semi-cercle o bè ferradura. Els invitats, asseguts, recolaven el braç esquerra damunt la taula i tenien els peus, nuus, enfora la llitera, tocant quasi a terra. Al voltant de les lliteres hi havia un pas lliure; el servei es feia per davant.

Quan els invitats s'han instal·late en els seus llocs, heus aquí que entra a la sala una dona portant un vas d'alabastre amb perfum.

se

Tothpm ~~se~~la mira, perquè aquesta dona- diu Sant Lluç- " era pecadora en la ciutade. " No ès probable que si s'hagués tractat d'una dona pública s'atrevis a entrar a casa d'un fariseu. De totes maneres, era una dona de mala anomenada en la ciutat.

D'arribada s'agenolla als peus de Jesùs, els hi besa i es posa a plorar. Ha vingut per a ungir els peus de Jesùs amb perfum, distinció freqüent en aquells temps, però l'emoció l'ha traïda i plorant a llàgrima viva els ha mullat fins a tal punt que, no sabent com fer-s'ho, s'ha desfet la cabellera i s'ha posat a eixugar-los i besar-los i a ungir-los amb perfum i llàgrimes. Plorava públicament la que havia pecat sense vergonya. La cabellera escondia el rostre, però no ofegava el sanglot de la pobre dona. L consti que una jueva considerava una humillació deixar-se veure amb els cabells en desordre.

Aquest defici de plors hauria provocat un murmur general si la presència de Jesùs no haguès imposat respecte. Però Jesùs llegia els pensaments de tothom. Diu Sant Lluc que Simò pensava: " Aquest home, (Jesùs) si fos profeta, sabria qui és i com és la dona que el toca, que és pecadra."

Jesùs responguè al pensament del fariseu dient:

- "Simò ,tinc una cosa per dir-te."

-Digueu-me, Mestre-fa ell.

-Un prestador ~~tenia~~ -explica Jesùs- tenia dos deutors; l'un devia cinc cents diners, i l'altra cinquanta. No tenint ells per pagar, en feu francs a tots dos. ¿ Qui d'ells ,doncs, l'estimarà més?

Responent Simò, diguè:

- "Suposo que aquell a qui ha condonat mès."

- Rectament has judicat- fa Jesús.

I girant-se envers la dona diu a Simó:

- " ¿ Veus aquesta dona? He entrat a la teva casa i no m'has donat aigua per als peus; ella amb llàgrimes els ha regat, i amb els seus cabells els ha eixugat. No m'has donat el bes; ella, des de que ha entrat, no ha cesat de besar els meus peus. No has ungit el meu cap amb oli; ella, amb perfum ha ungit els meus peus. En gracia d'aixo, jo et dic: els seus pecats, els seus nombrosos pecats, són perdonats, perquè ha estimat molt. Aquell, però, a qui poc es perdonat, estima poc!"

Parlant' així, Jesús no comprometia pas aquella dona, perquè era " pecadora, en la ciutat".

Llavors Jesús diu a la dona:

- " Són perdonats els teus pecats."

Diu Sant Lluç que els comensals murmuraven en llur interior:

- "¿ Qui és aquest que fins perdona els pecats?"

Jesús no fent cas d'aquets pensaments, diu a la dona:

- " La teva fe t'ha salvat. Ves- te'n en pau."

Es doncs la fe el que ha salvat la dona pecadora. En canvi, Simó el

fariseu, i la major part d'aquells comensals, plens d'esperit crític, no han entès res. Plens d'orgull, se n'han anat de buit.

" Ves-te'n en pau". La missió de Jesús, tal com anunciaren els àngels a Betlem, era portar la pau a les consciències, la gràcia, el Regne de Déu. Però és necessari el que aquesta dona tenia i els fariseus no yenien: bona voluntat. La fe és bona voluntat, i la bona voluntat ~~es~~ fàcilment es converteix en amor.

Es l'amor a Déu i a Jesús el ressort que suscità la contrició en el cor d'aquesta dona. La contrició sincera neix de l'amor, i l'amor augmenta la contrició. Ella sap instintivament que l'amor a Déu ~~i~~ la passió carnal no poden coexistir; per consegüent sacrifica per sempre mes, crema definitivament, aquest esperit de luxúria que ofen a Déu i que la separa de Déu, que feia i faria impossible que Déu l'estimès a ella i que ella estimès a Déu. L'amor sincer suscita l'aborriment envers les coses que separen de Déu; llavors, la contrició és sincera i el perdò es automàtic. L'amor 'es sempre la causa i no l'efecte del perdò. I així com l'amor augmenta la contrició, el perdò augmenta l'amor d'agraïment.

Entre els escriptoristes han sorgit discussions sobre la paràbola dels dos deutors que formulà Jesús als seus Simò. Diuen alguns que en l'aplicació que feu Jesús d'aquesta paràbola no s'ajustà exactament al seu enunciat. Recordeu que Jesús ~~se~~ preguntà a Simò quins dels dos deutors estimaria més al generós

prestador que els havia condonat el deute. Simò responguè que aquell a qui ha condonat més. Sembla doncs que Jesùs, en aplicar la paràbola a la dona pecadora, havia de dir: " Estimarà molt perquè li ha estat perdonat molt." Però és el cas que Jesùs diguè: " Son perdonats els seus molts pecats perquè ha estimat molt."

L'observació dels intèrpretes de l'Evangelí